

Béke

Később megkaptam Istentől a kegyelmet, hogy Isten szolgája lehettem, az Ő Evangéliumát prédikálva. Nemcsak Koreában, hanem el tudtam utazni sok más országba is prédikálni „az üdvösség útját, Jézus Krisztus vére által”. Bárhová mentem, mindenhol azt tapasztaltam, hogy sokan tudták, hogy Jézus Krisztus meghalt a kereszten a bűneikért, de mégis küzdöttek azért, hogy lelki életet éljenek. A bűn konfliktusában és fájdalmában folytatták életüket, mely a szívükben létezett, el nem mosva a kereszten kiontott vér által.

Ha megnézzük a 2. Korinthusiakhoz írt levél 4, 3-4 versét, az azt mondja:

„Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek. Akikben e világ istene megvakította az elméjüket, hogy ne higgyenek Krisztus dicsőséges örömhírének világosságában, aki Isten képe.”

Bár sokan olvassák a Bibliát, és állítják, hogy „Jézus Krisztus vérént ontotta a kereszten a bűneim miatt”, a valóságban nem hozzák magukat összefüggésbe a vérrel, amelyet Jézus ontott. Igaz, hogy ha Krisztus meghalt a kereszten és vérént adta a bűneimért, akkor a kereszthalála által az ár a bűnömért kétségkívül meg lett fizetve. Ám sok ember jár egyházba – képtelenül arra, hogy felszabadítsa szívét a bűntől, ami annyi fájdalmat hoz számára. Ahogy a Korinthusiakhoz írt 2. levél negyedik fejezete mondja, ez nem más, mint a Sátánnak, a világ gonosz szellemének munkája, aki összezavarja a nem hívőket, elrejtve előttük Jézus Krisztus Evangéliumát. Bár én bűntől lesújtva állok az Úr előtt, Krisztus már meg lett feszítve a kereszten és kiontotta a vérént, 2000 évvel ezelőtt. Igaz, hogy Ő megszabadított engem a bűntől 2000 évvel ezelőtt, de hogy össze voltam zavarodva és konfliktusom volt a bűn miatt, annak az az oka, hogy a Sátán megvakította a szemeimet, és erről másoknak ugyanúgy nem volt fogalma, akárcsak nekem. Vasárnaponként láttam a folyamatos fájdalmat, amin a gyülekezet pásztorá és elöljárói keresztülmennek a bűn miatt. Halhatták volna őket imádkozni, a bűnük által okozott gyötrelem imáit. A pásztor, a vének és a diakónusok mind ugyanígy viselkedtek, így gyakran azon gondolkodtam, hogyan lehetnék én az egyetlen, aki azt mondja, hogy szabad a bűntől. A pásztor és a diakónusok mellett kitartva, úgy gondoltam természetes dolog bűnösnek lenni.

Mivel bűnös voltam, le akartam mosni a bűneimet az Úr előtt. Megbántam a bűneimet Isten előtt, de a megváltás bizonyossága még hiányzott a szívemből. Könnyekkel imádkoztam, térdeltem, reménytelenül és kétségbeesetten. Azonban senki sem volt, aki meg tudott volna

szabadítani engem ettől a problémától az Igével. Senki sem segített megszabadítani a szívemet a bűntől, és képesek sem voltak ilyen értelemben tanácsot adni nekem. De Isten lépésről-lépésre vezetett.

Egy reggel miközben emlékezetembe hoztam az összes bűnömet, egymás után megvallottam őket, és kértem a megbocsátást Istentől. Imádkoztam: „Istenem, bűnös vagyok. Én valóban egy gonosz lény vagyok. Ezeket a bűnöket követtem el. Ilyen erkölcstelen és közönséges vagyok.” Amint imádkoztam, éreztem Isten Lelkét erővel munkálkodni magamban. Sokszor imádkoztam ilyen megvallásokat korábban. Bár sokszor megvallottam, mikor hazamentem, az egész visszaáradt, és nyomasztotta a szívemet, ugyanúgy, mint előtte. De ez a reggel más volt. Ezen a reggelen térdelve imádkoztam a pulpitus előtt könnyekkel, míg a nap belopódzott a kápolnába, és mikor felkeltem az imádkozásból, egy különös gondolatom támadt, amely soha nem volt korábban. Addig mindig meg voltam tévesztve a Sátántól, és nyomasztott a bűn, de abban a pillanatban, ahogy befejeztem az imát és felkeltem, a szívemben az a hit fakadt, hogy „Jézus Krisztusnak a kereszten kiontott vére elmosta az összes bűnömet”. A Szent Lélek volt, aki jelezte ezt a szívemben. „A bűneim ki lettek fizetve. Minden bűnöm fehérré lett, mint a hó. Most minden bűnöm meg van bocsátva. El vannak mosva.”

Nem tudom, hogyan fejezzem ki, de olyan békesség kezdett bekúszni a szívembe, amelyet soha nem éreztem korábban. Már nem kellett nyugtalankodni és a bűnhöz kötözve élni. Sem megbánásra nem volt szükség és arra, hogy az ember csináljon valamit a bűnnel. Tudtam, hogy habár kellett hogy ára legyen a bűnnek, nem számít mekkora lehetett, Jézus Krisztus már gondoskodott erről értem. Ez volt az, mikor felismertem az igazságot, hogy nincs már semmi, amit tennem kell a bűnért. Meglepő módon Isten vezetett engem így. Jézus Krisztus vére lecsupaszította a szívemet minden bűntől.

Szép csendben békesség kezdett áradni a szívembe. A múltban, mikor bűn volt bennem, ráncigáltak a gonosz gondolatok és kívánságok, de különös módon, most már többé nem

voltam a befolyásuk alatt. Csendben kinyitottam a Bibliámat és olvasni, illetve imádkozni kezdtem. Ez a nap 1962. október 7-e, vasárnap volt. Elmentem és reggeliztem, utána visszatértem a vasárnapi Istentiszteletre. Egy szóra sem emlékeztem az aznapi prédikációból, de az egyik különbség az volt, hogy olyan békességem volt, mint amilyenben sosem volt részem korábban, és a bűn, amely nyomasztott, legyengült és eltávozott. Abban az időben nem vettem észre, hogy a Szent Lélek volt bennem, de láttam, milyen sokat változtam. A múltban bármikor, ha időm

volt, szórakoztam a barátaimmal és gonosz dolgokat csináltam, de most otthon maradtam, és csendben olvastam a Bibliát. Amint ez megtörtént, a barátaim, akikhez olyan közel voltam, egymás után egyre távolabb és távolabb kerültek tőlem. Bár egyre többet és többet voltam egyedül, láttam magamat egyre közelebb és közelebb kerülni az Úrhoz. Elbűvölt, ahogy láttam magamat folyamatosan olvasni a Bibliát, bár nem értettem jól. Éreztem, hogy olyan békesség árad rám, mint korábban soha. Nem tudtam, hogy ez az élet folyása volt-e vagy az újjászületés, de nem számított, igazán hálás voltam, hogy meg tudtam menekülni a bűn nehéz terhétől.

Uram, elfogadsz engem, haszontalan embert?

Miután üdvösséget kaptam, a szívem egy hónapig hálával volt telve. Akartam valamit tenni az Úrért. Először is hálás voltam Istennek, hogy a bűneim meg vannak bocsátva, így felajánlást akartam adni. Édesapám vezette a vidéki háztartást, és csak a szükséges ruhákat és cipőket vette meg nekem. De nem volt meg a lehetősége, hogy valamennyi költőpénzt is adjon nekem. Erkölcstelen módszerrel szereztem a zsebpénzemet, gabonát adtam el, anélkül, hogy édesapám tudta volna. Felajánlást akartam adni Istennek, de sajnos egyetlen fillérem sem volt. Bár titokban eladogattam édesapám gabonáját anélkül, hogy tudott volna róla, hogy játsszak és igyak a barátaimmal, nem engedhettem meg magamnak, hogy ugyanezt tegyem egy Istennek való felajánlásért.

Így, bár szívemből fel akartam ajánlani valamit, egy hónapig még csak egy fillért sem láttam. Fájt, hogy nem vagyok képes felajánlást adni az Úrnak. Olyan lehangolt voltam, hogy egy reggel imádkoztam Istenhez: „Uram, én tényleg szeretnék felajánlást adni. Köszönetet szeretnék mondani neked. De Uram, nincs semmi pénzem, semmim sincs Uram. Ez egy hitvány test, mindenki, aki lát engem, gyűlöl és megvet... ez a test mindenem, amim maradt, mindenem, amim van, hogy odaadjam neked. Ez a testem. Ha odaadom neked, elfogadod?”

Jelentkeztem a hadseregbe, de az elülső fogam eltört, így elbuktam az orvosi vizsgálaton, és nem tudtam bekerülni. Utolsó reményem az volt, hogy elmegyek Japánba. Nagybátyám építkezési munkát végzett Japánban, és vártam, hogy talál számomra egy állást. De nem tudtam érintkezésbe lépni vele. Mindezek révén kétségbe estem. Üdvösséget kaptam az életem korábban említett eseményein át. De nem számított mennyit gondolkoztam, nem volt hely számomra, és azon tűnődtem, hol tud Isten használni egy ilyen embert, mint én?

Sosem képzelhettem, hogy szolgáló vagy pásztor leszek. Az Evangéliumért élni, mint egy szolgáló vagy misszionárius, túl volt a képzeletemen. Én nem azért adtam oda az életemet az Úrnak, hogy nagy szolgálja vagy pásztor legyek, csak nem volt semmi másom, úgy gondoltam, ha Ő elfogadja a testemet, elégedett leszek azzal, hogy életem hátralévő részében kitakarítom az egyház fürdőszobáit, elrendezem a gyerekek cipőit, megtörlöm a náthás orrocskájukat, segítek az előljárók házainál olyan dolgokban, amiket nem tudnak megcsinálni. Ezért imádkoztam, mondván: „Uram, nekem valóban semmim sincs, amit felajánlhatnék neked, nem számít, mennyit akarok. Uram, bár nincs haszna, ha elfogadod a testemet, az életem maradék részét úgy akarom leélni, hogy dicsőítselek Téged, és Érted éljek.”

Most sok évvel később, ahogy visszanézek, ez volt az első imám, miután üdvösséget kaptam, az Úr pedig elfogadta ezt az imát, és megadta nekem a kiváltságot, hogy az Evangélium munkása legyek, ahogy az vagyok máig is. Mikor erre gondolok, nagyon hálás vagyok. Úgy érzem, hogy bár sokszor elfelejtem az imákat, amelyeket imádkozom, Ő sosem felejt el, és betölti azokat. Ezen a reggelen azt imádkoztam: „Isten fogadd el a testemet!” – de később elfelejtettem, hogy valaha is ilyen imát imádkoztam. Azonban ettől kezdve Isten elkezdte vezetni az életemet.

Olyan gyermek voltam, aki mindig panaszkodott, zavart okozott és a legrosszabb dolgokat választotta, hogy azokat csinálja. De miután üdvösséget kaptam, olyan sokat változtam, hogy apám is másképp látott engem. Apám mindig aggódott, ha látott, és ezért volt olyan meglepő látni, ahogy megváltoztam. A harag, panaszkodás, kívánság, ami bennem volt, kezdett eltűnni. Még én is, mikor saját magamat láttam, meglepődtem, látván magamat imádkozni és a Bibliát olvasni.

Elutasítás és megvetés körülöttem

Egyházunknál sok olyan korú fiatal volt, mint én. Főleg a vasárnapi iskolával és az ifjúsági kórusal voltunk megbízva, és a kóruspróba után gyakran összegyűltünk, és elmentünk játszani. De egy nap, miután a kóruspróba véget ért, elmeséltem a fiúknak, hogyan kaptam üdvösséget. Azt mondtam nekik, hogy „hálás vagyok, hogy Jézus Krisztus vére által a bűneim fehérek lettek, mint a hó”. Utána elkezdtem beszélni arról, hogy nekik szintén szükségük van a bűntől való megmentésre. Megdöbbenéssel hallgatták, és azt mondták: „Park, ez korszakalkotó! Nem itt kellene lenned, nekünk beszélni erről, hanem el kellene mondani ezt a pásztornak. Menj, mondd el neki. Pontosan erre van szüksége, hogy hallja.” De elég szomorú módon ebben az időben nem tudtam, hogyan kell részletesen prédikálni az Evangéliumot arról, hogyan

válhatunk megmentetté a bűntől. Így az elkövetkező időben, az egyházban maradtam, és továbbra is áldott tanúságokat tettem arról, hogyan változtam meg. Azonban a fiatalok, akikhez olyan közel voltam, mint egy testvér, elkezdtek távolságot tartani tőlem, egymás után. Különös embernek kezdtek tartani.

A fiatalok mindig a templom oldalsó termében gyűltek össze. Egy nap megláttam a cipőiket az ajtó előtt, és éppen megfogtam a kilincset, hogy bemenjek, mikor az ajtón át meghallottam őket beszélni. Rólam beszéltek. „Hogy mondhatja Park, hogy nincs semmi bűne? Tudom mennyi bűnt követett el... Ez nevetséges!” Mindegyik fiú megvetően beszélt rólam. Nem tudtam elviselni, hogy kinyissam az ajtót és bemenjek, így elléptem a küszöbről, és elmentem. „Most más vagyok, mint ők. Olyan vagyok számukra, mint egy idegen.” Amint felismertem ezt, azt gondoltam: „Hogy tudjak most lelki életet élni? Milyen utat kell követnem?” Nem tudtam segíteni, csak kétségek közt álltam a helyzet előtt. „Helyes az a lelki élet, ami most élek? Pásztorunk, elöljáróink, és az egész gyülekezet bűnösnek nevezi magát, és én vagyok az egyetlen, akinek meg lettek tisztítva a bűnei. Jogom van ezt mondani? Ez a helyes lelki élet, amit folytatni kell? Vagy ez csak az én büszkeségem?” Amint ezekkel a kérdésekkel küszködtem, nem tudtam, melyik lelki utat folytassam. Abban az időben a John Wesley és Martin Luther King lelki életéről szóló történetek adtak nekem erőt. „Igen, azt mondja, hogy az igaz ember hit által fog élni. Így ezek a múltbeli emberek ugyanolyan lelki életvitelt követtek, mint én. Ezért volt, hogy a körülöttük lévőek elutasították őket. Megvetés vette körül őket. Akkor hát, hogy tudok lelki életet élni? Milyen utat vagyok köteles követni?”

Akkoriban nem voltak válaszok, és így nagyon elveszett voltam. De továbbra is követtem a békességet, ami a szívembe áramlott, és minden egyes napot imádkozással és az Úr imádásával töltöttem.